

velok po travi in gledam. Kako mlada je okolica, voda še kar nič ni mogla izvršiti svoje naloge, omiliti nasprotja med visokim in nizkim svetom, odnesti na eni in odložiti na drugi strani. V so-teski Gondo dela samo v globino — primeri Vintgar — zadaj pa vendar tudi že v širino — primeri svet pred Žumrovo gostilno pred Vintgarjem. — Tako samotno je tukaj. Utrgam si par jagod, ki so jih kosci pozabili v malem jarku, še nekaj korakov, na cesti sem, še par korakov in popolnoma nepričakovano zagledaš vasico Sempeln, italijansko Sempione. Že smo višji nego je vrh Ljubelja, 1480 m, vasica je majhna, l. 1910. so našeli 357 ljudi. Pošto pa le imajo in razglednic na kupe. Hiše so se prilagodile okolici, nizke so, iz samega kamna, pokriva jih posebne vrste opeka, splošna barva je sivkastorjava. Takoj za Iselle smo prekoračili italijansko-švicarsko mejo, sedaj smo zopet v Švici, govorica je nemška. Takoj za vasjo se konča kratka, a široka

dolinica Roßboden. Visoko gori ob pobočju grozi ledenik, vidi se, kakor bi se moral vsak trenutek utrgati in zagrmeti v dolino. In ni še dolgo, ko se je spodnji del res utrgal, prigrmel na cesto in se valil čeznjo, seboj pa prinesel velikanska skladišča skal, peska in blata. Že leta 1901. se je katastrofa zgodila in vendar je še vse tako sveže, kakor bi bilo včeraj. Cesto so morali preložiti in šele pozneje so ji dali zopet staro smer. Deset minut sem moral korakati skoz nako-pičeni material, videl sem skale višje od tro-nadstropnih hiš.

Pod cesto zagledam v globokem kotlu čudno poslopje; stara bolnica simplonskih menihov je tam doli, sedaj stanujejo v njej pastirji. Poleg nje so sezidali hišo, kamor pošiljajo Švicarji svoje otroke na počitnice, 1900 m nad morjem. Okoli in okoli sledovi ledene dobe, vse zgloodano in odrgnjeno od ledu, okroglo, polno črt, zarisanih od kamenja itd.

(Dalje.)

PASIJONKE.

Zložil J. Lovrenčič.

V morju upanja zelenih listov
je pasijonka, žalostna misel, vzcvetela,
prva je drugo priklicala, druga je tretjo,
vsaka je solncu živeti hotela.

Padle so sence, tvoji obupi,
cvetje se zožilo je in izginiło v zeleno morje;
jaz sem zaslutil solnčni dan
in življenja vredno obzorje . . .

PESEM.

Zložil Bogumil Gorenjko.

Molči mi, trpka beseda,
v srcu ostani bridkost!
Kaj li prikličješ nazaj jo
vesnico — mojo mladost?

Kadar že ptička doraste,
rodni pustila bo gaj,
mehko pustila bo gnezdo,
več se ne vrne nazaj!

DOMOVINI.

Zložil A. Kalan.

Saj nektarja, ambrozije niso krali
bogovom, domovina, tvoji dedi,
sinov morili niso — ne jih v jedi
kot Tantal prednje v koscih pokladali —

z brezdétno Leto nista tekmovali,
ponosna ob bogati dece čedi
ranila nisi je v zavisti bleđi,
kot Niobi so stari očitali.

Kaj v vodi do vratu trpiš zdaj žejo
kot Tantal, kaj izpred ust ti val beži,
zakaj nad taboj proži veja vejo,

ko po parmenah roka sega ti? . . .
zakaj sinovi sužnji ti mrjejo,
nesrečna Nioba med narodi? . . .

